

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Levinti Iuri și de către avocatul acestuia, Golban Serghei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui

Levinti Iuri Xxx, născut la xxx, originar din r-nul xxx și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.06.2016 - 05.10.2017;

Instanță de apel: 01.11.2017 - 19.12.2018;

28.05.2019 – 18.09.2019;

Instanță de recurs: 11.03.2019 - 07.05.2019;

22.11.2019 – 25.03.2020;

Asupra admisibilității recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 05 octombrie 2017, Levinti Iuri a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.155 Cod penal la 2 ani închisoare, iar conform art.85 Cod penal, la pedeapsa stabilită prin prezenta sentința, s-a adăugat parțial pedeapsa neexecutată aplicată prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2007, pe un termen de 1 lună închisoare, stabilind definitiv pedeapsa de 2 ani și 1 lună închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, la 11.02.2016, aproximativ ora 12.10, Levinti Iuri ispășind pedeapsa în Penitenciarul nr.9 Pruncul, mun. Chișinău și aflându-se în odaie, în prezența a mai multor condamnați la numit cu cuvinte necenzurate pe Cioran Ruslan, după care a aruncat în el cu o masă lovindu-l la mână, cauzându-i dureri fizice, apoi a luat un cuțit și a fugit din urma lui amenințând că-l va omorî.

3. Nefiind de-acord cu sentința, avocatul Orbu Ștefan în numele inculpatului a depus apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de

achitare, invocând:

- toate acțiunile procesual penale, inclusiv ordonanțele de punere sub bănuială și învinuire nu au avut baza juridică statuată la art.63 Cod de procedură penală, adică nu au existat anumite probe că acesta a săvârșit o infracțiune. Toate aceste acte și acțiuni procesuale s-au bazat pe o singură probă și anume, declarațiile unui singur martor, din totalul de cinci martori audiați;

- în cadrul ședințelor de judecată, s-a constatat că între inculpat și Cioran Ruslan a existat un simplu conflict, care nu a implicat latura obiectivă a infracțiunii de amenințare cu omor. Conform normei penale, amenințarea cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, se pedepsește penal dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări;

- martorii audiați în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond au negat cu certitudine că inculpatul ar fi posedat un cuțit. Singurul martor (Rimschi) care specifică că a văzut un presupus cuțit dă declarații ambigue, pe de o parte specifică că se afla la doar 2 metri de inculpat și partea vătămată, iar pe de altă parte la întrebarea avocatului: „ce culoare avea cuțitul?”, acesta a menționat că nu a văzut.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel și inculpatul, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2018, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința instanței de fond.

4.1. Instanța de apel a reținut că, la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Analizând declarațiile martorilor Rimschi Valentin, Bîlea Valeriu, Talpă Dorin, Secară Mihail, Jevlea Chirii și Chirica Alexandru, procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea unei infracțiuni pe faptul amenințări de către Levinti Iuri, procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii întocmit de către Cioran Ruslan, procesul-verbal de ridicare, procesul-verbal de examinare din 28 martie 2016, procesele-verbale de confruntare dintre partea vătămată Cioran Ruslan și bănuitul Levinti Iuri și martorul Rimschi Valentin și Levinti Iuri, procesele-verbale de informare despre finisarea urmăririi penale, ordonanța privind începerea urmăririi penale din 18 martie 2016, cererea pe numele Procurorului sec. Buiucani, mun. Chișinău a lui Cioran Ruslan din 16 februarie 2016, procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea acțiunii pe faptul amenințări lui Cioran cu omorul de către condamnatul Levinti Iuri și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe analizate, Colegiul penal a constatat că acestea demonstrează cu certitudine vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și care combat argumentele declarate de către inculpat și avocatul său.

Colegiul penal a conchis că, declarațiile depuse de către inculpatul Levinti Iuri, prin care nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunilor imputate lui, sunt declarații ce nu

corespund adevărului, depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală și se combat prin probele analizate și apreciate prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală.

Referitor la interpretarea cu privire la fapta încriminată inculpatului, Colegiul penal a menționat că, obiectul material al infracțiunii respective reprezintă nemijlocit relațiile sociale a căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de ocrotirea sănătății persoanei. Latura obiectivă a infracțiunii se realizează prin amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări. Prin amenințare se înțelege o acțiune de influență psihică prin care făptuitorul însuși inflă victimei temerea de a i se produce o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății sau a lipșirii de viață. Metodele amenințării pot fi diferite: orale, în scris, prin gesturi, prin telefon, prin alte persoane, prin semne simbolice etc. Acțiunea de amenințare trebuie să fie de natură să alarmeze pe cel amenințat, să fie percepută de el ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeiuri că se va realiza într-un viitor nu prea îndepărtat. Dacă din acțiunea făptuitorului nu rezultă că acesta va trece la îndeplinirea amenințării sau dacă amenințarea în mod obiectiv nu poate fi realizată, fapta nu constituie infracțiunea în cauză. Infracțiunea se consumă în momentul în care victimei conștiente de amenințare îi apare starea de temere care îi răpește libertatea morală. Latura subiectivă - se caracterizează prin intenție directă sau indirectă îndreptată spre schimbarea conduitei victimei în interesul făptuitorului. Subiect al infracțiunii poate fi orice persoană fizică responsabilă, care a împlinit vârsta de 16 ani.

Referitor la pedeapsă, Colegiul penal a conchis că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de fond corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu art.7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Colegiul penal a reiterat că, inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința din 21 decembrie 2007, care nu a fost executată integral, nu s-a recunoscut vinovat în cele săvârșite, se caracterizează în plan satisfăcător, fapt confirmat prin copia diplomelor anexate, certificat din 12 decembrie 2016 unde are 7 mențiuni și 6 sancțiuni (stinse), de starea sănătății conform Extrasului din fișa medicală de ambulatoriu din 13 martie 2017, este angajat în câmpul muncii - detașamentul de deservire gospodărească la funcția de geamgiu, anterior a fost condamnat, fapt confirmat prin Revendicarea nr.246.

Astfel, Colegiul penal a considerat că, instanța de fond corect a conchis că, inculpatul Levinti Iuri trebuie să poarte răspundere penală pentru fapta săvârșită în condițiile indicate și a considerat că îndreptarea și reeducarea lui este posibilă doar cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare.

Pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.155 Cod penal corect i-a fost aplicată pedeapsă de 2 (doi) ani închisoare, de asemenea fiind aplicabile și prevederile art.85 Cod penal, la pedeapsa stabilită prin prezenta sentința s-a adăugat parțiala lui Levinti Iuri pedeapsa neexecutată aplicată prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 21

decembrie 2007 pe un termen de 1 lună închisoare, stabilindu-i lui Levinti Iuri pedeapsa definitivă de 2 ani și 1 lună închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a depus recurs ordinar inculpatul, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel.

În motivarea recursului a invocat că:

- instanța de apel nu a luat în considerație probele prezentate de către inculpat și declarațiile martorilor, care dovedesc nevinovăția sa;

- cauza a fost examinată în lipsa martorilor și a părții vătămate, care nici nu au fost citați de către instanța de apel.

5.1. Recurs ordinar a depus și avocatul Golban Serghei în numele inculpatului, solicitând casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece:

- instanța de apel a copiat hotărârea primei instanțe și a făcut trimitere la probele enunțate în sentința, fără a le verifica în ședința de judecată și mai mult ca atât, în decizie au fost indicate ca probe ce dovedesc vinovăția inculpatului, declarațiile martorilor, care au declarat că în timpul conflictului inițiat de Cioran Ruslan nu a figurat cuțitul și Levinte Iuri nu l-a amenințat pe acesta cu omorul;

- teritoriul Penitenciarului, inclusiv și platoul pe care Cioran Ruslan susține că Levinti Iuri ar fi alergat după el cu un obiect în mână, este supravegheat de camere de luat vederi, iar monitoarele sunt amplasate în încăperea ofițerului de serviciu, care la acel moment nu a fixat cazul dat;

- în cadrul ședinței de judecată instanței i-au fost aduse probe noi care confirmă nevinovăția inculpatului și anume, scrisoarea lui Rimschi, în care comunică că Levinte a fost pedepsit prin înscenarea infracțiunii pentru că la numit în public intrigant și că colaborează cu colaboratorii penitenciarului; certificatul eliberat de administrația penitenciarului, care confirmă că după pretinsul conflict Cioran a locuit în același spațiu cu Levinti până la eliberare; certificatul prin care administrație penitenciarului confirmă că nu dispune de materiale care ar confirma amenințarea cu omorul lui Cioran și Levinti nu a fost sancționat pentru fapte de violență în privința lui Cioran.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 07 mai 2019, au fost admise recursurile, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției sale instanța de recurs a indicat că, verificând și analizând decizia instanței de apel și materialele cauzei, raportat la criticele recurenților, constată că instanța de apel la adoptarea soluției de respingere, ca nefondat, a apelului declarat de avocat în numele inculpatului, cu menținerea sentinței, nu a respectat întocmai prevederile legale, ignorând exigențele legii procesual-penale.

În continuare, instanța a reținut că, conform prevederilor art.31 alin.(1) Cod de procedură penală, în lipsa excepțiilor prevăzute la alin.(3) art.31 Cod de procedură penală, pe parcursul judecării cauzei în instanța de apel, dosarul penal a fost redistribuit altui complet de judecată, or, până la 02.11.2018, completul a fost format din judecătorii Ouș

Ludmila, Brînză Liubovi și Moscalciuc Galina, după care, până la pronunțarea deciziei, completul a fost format din judecătorii Pleșca Ion, Spoyală Alexandru și Negru Maria.

A reiterat prevederile art.6 alin.(1¹) al Legii privind organizarea judecătorească, constituirea completelor de judecată și desemnarea președinților acestora se fac la începutul anului prin dispoziție a președintelui instanței. Redistribuirea cauzelor penale sau schimbarea membrilor completului se face în cazuri excepționale, în baza unei încheieri motivate a președintelui instanței judecătorești și potrivit criteriilor obiective stabilite de regulamentul aprobat de Consiliul Superior al Magistraturii.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din 19.12.2018, judecarea cauzei a avut loc în lipsa părții vătămate și a martorilor indicați în lista probelor prezentată de către acuzatorul de stat, instanța limitându-se doar la simpla întrebare adresată participanților, dacă este posibilă examinarea cauzei în lipsa părților absente.

Reieșind din materialele cauzei, instanța de recurs a reținut că, contrar prevederilor art.319 alin.(1) Cod de procedură penală, potrivit căruia judecarea cauzei poate avea loc numai dacă părțile sunt legal citate și procedura de citare este îndeplinită, atât partea vătămată cât și martorii nu au fost citați pentru ședința de judecată de către noul complet de judecată format în urma repartizării repetate a cauzei penale, cu atât mai mult că, judecarea cauzei avea loc la apelul avocatului depus în numele inculpatului împotriva sentinței de condamnare, solicitându-se adoptarea unei hotărâri de achitare.

Cu toate că, în speță, anterior, completul de judecată a citat părțile, inclusiv și prin adoptarea încheierilor de aducere forțată a acestora, instanța de judecată urma a dispune citarea repetată, or, părțile și ceilalți participanți la proces nu se mai citează doar în cazul în care judecata se desfășoară în continuare, însă în cazul în care după începerea cercetării judecătorești a intervenit orice schimbare în completul de judecată se impune reluarea de la început a cercetării judecătorești, cu respectarea inclusiv, și a prevederilor art.319 alin.(1) Cod de procedură penală.

Pe de altă parte, instanța de recurs a apreciat decizia recurată ca fiind insuficientă și nejustificată întru menținerea soluției instanței de fond, or, potrivit art.93 alin.(1) și alin.(2) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei și în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declarațiile bănuitului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză, etc.

Totodată, instanța de recurs a relevat că, au fost încălcate prevederile art.394 alin.(1) pct. 2) Cod de procedură penală, unde este stipulat expres că, partea descriptivă a hotărârii de condamnare trebuie să cuprindă probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2019, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința instanței de fond.

7.1. Instanța de apel a constatat că, instanța de fond cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludentei, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Levinti Iuri încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art.155 Cod Penal. În cadrul ședinței de judecată au fost prezentate suficiente probe pertinente, concludente, veridice și utile, care demonstrează pe deplin vinovăția inculpatului Levinti Iuri.

Cu referire la declarațiile martorilor apărării Jevlea Chirii, Secară Mihai, Chirica Alexandru, Talpă Dorin, au fost apreciate critic de către instanța de apel, deoarece acești martori nu au asistat nemijlocit la conflictul din 11.02.2016, dar au redat versiunea înaintată de inculpatul Levinti Iuri, martorii Sacară Mihai și Chirica Alexandru fiind persoane care își ispășesc pedeapsa împreună cu inculpatul, respectiv, dânsii sunt cointeresați de a crea o situație mai favorabilă inculpatului.

Totodată, instanța de apel a reținut că partea vătămată Cioran Ruslan a perceput amenințarea lansată de către inculpatul Levinti Iuri ca fiind reală, deoarece acest conflict a început în serios.

Din probele administrate la dosar, și anume din declarațiile părții vătămate Cioran Ruslan, din declarațiile martorilor Rimschi Valentin, Bîlea Valeriu, instanța de apel a constatat că amenințarea a fost de natură să alarmeze partea vătămată, fiind percepută de către acesta ca fiind reală, serioasă, prezentând suficiente temeiuri că se va realiza într-un viitor nu prea îndepărtat.

Instanța de apel a mai notat că, în ședința de judecată în instanța de apel a fost audiată partea vătămată Ruslan Cioran, declarațiile căruia au fost apreciate ca fiind pertinente și concludente în coroborare cu celelalte probe administrate la materialele cauzei penale.

8. Împotriva deciziei instanței de apel a depus recurs ordinar inculpatul, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că:

- instanța de apel nu a luat în considerație probele prezentate de către inculpat, declarațiile date în cadrul ședinței de judecată, precum și scrisoarea care a fost anexată la dosar, care dovedesc nevinovăția sa;

- instanța de apel nu a audiat martorii oculari și nu au fost examinate înregistrările de pe camerele de supraveghere.

Consideră că, nu a fost demonstrată vinovăția sa.

8.1. Recurs ordinar a depus și avocatul Golban Serghei în numele inculpatului, solicitând casarea deciziei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie achitat inculpatul Levinti Iuri sau cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă că, noul complet al Curții de Apel, rejudecând cauza, nu a ținut cont de erorile procesuale menționate în decizia Curții Supreme de Justiție și a admis aceleași erori cu excepția audierii părții vătămate.

Consideră că, declarațiile pretinsei părți vătămate din instanța de apel nu corespund cu declarațiile făcute în cadrul urmăririi penale și nu coroborează cu cumulul celorlalte probe.

A notat că, în materialele cauzei nu se găsesc careva probe că Cioran Ruslan s-a adresat administrației penitenciarului referitor la amenințarea cu omorul, precum nu sunt prezente careva probe ce ar confirma prezența colaboratorilor MAI ce urmau să investigheze cauza, după cum a declarat partea vătămată.

De asemenea, a remarcat că cauza penală a fost pornită la cererea acestuia depusă prin intermediul serviciului poștal la Procuratura sectorului Buiucani la data de 16 februarie 2016. Suplimentar, a indicat că declarațiile lui Cioran Ruslan sunt combătute prin răspunsurile administrației penitenciarului la cererea lui Levinti Iuri prin care se confirmă că administrație nu dispune de careva materiale ce ar confirma amenințarea cu omorul în privința lui Cioran Ruslan și acesta a locuit în același spațiu locativ cu Levinti Iuri până la eliberarea din penitenciar. La baza deciziei Colegiului penal al Curții de Apel din nou au fost puse declarațiile martorilor Rimschii V. și Bîlea V. care nu sunt veridice și nu coroborează cu celelalte probe, inclusiv și cu declarațiile făcute de Cioran Ruslan în instanța de apel.

A enunțat că, instanța de apel nu a verificat declarațiile lui Cioran Ruslan, precum nu a cercetat cumulul de probe administrate în cadrul cauzei penale, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor limitându-se la simpla întrebare adresată părților în proces, care probe sunt propuse spre cercetare. Partea apărării a propus să fie cercetate mai multe probe care demonstrează nevinovăția inculpatului, inclusiv și scrisoarea lui Rimschii V. adresată lui Colesnic M. și Levinte Iurii, în care susține că „... Levinte a fost pedepsit pentru că m-a făcut în public intrigant ... ce a avut el de la Cupeț că Cupei i-a convins pe toți că a fugit după Cioran cu cuțitul? Bravo! Lasă acum să-l roage pe Cupeț să spună că nu a fost așa ...”. Afirmă că, acestei probe instanța de apel nu i-a dat nici o apreciere și nici nu a inclus-o în lista probelor.

Conchide că, instanța de apel nu a soluționat cererea de apel în modul stabilit de lege și nu a lichidat erorile menționate în decizia Colegiului lărgit al Curții Supreme de Justiție.

9. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Lecturând recursurile declarate de către inculpat și avocatul acestuia, Colegiul penal constată că acestea sunt bazate pe aceleași temeuri, fiind invocate aceleași argumente, solicitându-se casarea parțială a deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei, astfel că instanța de recurs se va expune asupra lor concomitent.

În primul rând, colegiul penal reține, că din conținutul recursurilor rezultă că inculpatul Levinti Iuri și avocatul acestuia nu invocă vreun temei de drept prevăzut la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă criticele acestora se cuprind în pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, însă recurenții nu au indicat care anume elemente ale infracțiunii incriminate inculpatului nu au fost întrunite.

Or, poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurenților prin constatări subiective, constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor. În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Conform art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, Colegiul penal reține că recurenții își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel sub aspectul temeiului de casare prevăzute la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, criticele recurenților se axează pe ideea că instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat menținând soluția primei instanțe de condamnare a inculpatului.

Raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, Colegiul penal constată că aceste temeiuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecății și în acest sens menționează următoarele. Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că prima instanță dispunând condamnarea lui Levinte Iuri în baza art.155 Cod penal, corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale inculpatului, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării lor.

În acest context, Colegiul penal respinge ca neîntemeiate argumentele recurenților că, prezintă dubii declarațiile părții vătămate Cioran Ruslan, or declarațiile acestuia coroborează cu cumulul de probe cercetate în ședința de judecată a instanței de apel, inclusiv declarațiile martorilor oculari Rimschi Valentin și Bîlea Valeriu.

Cu referire la argumentele recurenților privind greșita individualizare a probelor, Colegiul penal ține să menționeze că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de aceștia nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală.

Totodată, Colegiul penal reține că argumentele avocatului invocate în cererea de recurs privind modalitatea de apreciere a probelor, au constituit obiect de examinare în instanța de apel și, căroră instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct.7, concluzii care se însușesc de către instanța de recurs pe deplin și astfel nu se mai impune reluarea unei motivări repetate, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 al hotărârii sale în cauza *Albert c. României* din 16 februarie 2010, a statuat că, art.6 §1 din CtEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Rezumând cele expuse, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de recurenți și prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, impunându-se în consecință declararea inadmisibilității recursurilor declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

11. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul *Levinti Iuri* și de către avocatul acestuia, *Golban Serghei*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui *Levinti Iuri Xxx*, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată motivat la 05 iunie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac